

Arrest

nr. 215 245 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2018.

2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met betrekking tot verzoekers verklaringen aangaande zijn vrees voor problemen, zoals ontvoering, als gevolg van de problemen die zijn moeder kende, vastgesteld dat verzoeker zich dienaangaande beroept op feiten die volledig voortvloeien uit asielmotieven die reeds in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders, zowel door het Commissariaat-generaal als de Raad, ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor ook ten aanzien van verzoeker dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit verklaarde asielmotief. In dit verband wordt bijkomend opgemerkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat verzoeker, wat betreft die problemen van zijn moeder en de voorgehouden implicaties ervan voor hemzelf, uiterst slecht op de hoogte was en dat wanneer hem gevraagd werd naar meer informatie hij slechts veelvuldig doorverwees naar zijn moeder. Dat verzoeker zo slecht op de hoogte is van de asielmotieven waarop hij zich beroept voor zijn eigen asielaanvraag, kan, zo luidt de bestreden beslissing, de meermaals vastgestelde ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten alvast niet weerleggen.

Betreffende verzoekers verklaringen dat hij op school problemen had met discriminatie omwille van zijn geloof en hij er werd uitgelachen door medestudenten, het feit dat hij lagere punten kreeg van de leerkrachten en voorts zijn uitleg dat hij niet zou kunnen studeren in Oekraïne, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat verzoeker niet langer naar deze problemen verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, zelfs niet toen hem gevraagd werd of er nog andere redenen waren waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat verzoeker deze problemen niet langer aanhaalde toen hij de gelegenheid kreeg zijn problemen in detail te vertellen, relativeert, aldus de commissaris-generaal, reeds in grote mate de ernst van deze voorgehouden vrees. Wat specifiek verzoekers vrees voor discriminatie betreft, wordt bovendien opgemerkt dat reeds geoordeeld werd in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers moeder dat de aangehaalde problemen in dit verband niet onomstotelijk geïdentificeerd konden worden als discriminatie ten aanzien van verzoeker omwille van zijn religie en dat zij bovendien niet voldoende zwaarwichtig waren om als vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. Dientengevolge moet, aldus de commissaris-generaal, geoordeeld worden dat deze problemen hoe dan ook niet als gegrond beschouwd kunnen worden. Aangaande verzoekers vrees niet verder te kunnen studeren in Oekraïne, wordt voorts opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek naar België school liep in Oekraïne en hij geen concrete elementen, feiten of gegevens aanhaalt die erop kunnen wijzen dat hij in Oekraïne niet opnieuw/verder naar school zou kunnen gaan.

Met betrekking tot verzoekers vrees bij terugkeer zijn militaire dienstplicht te moeten doen en naar het conflictgebied in Oekraïne te worden gestuurd om er te strijden, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er omwille van deze redenen daadwerkelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd. In dit verband wordt er in de eerste plaats op gewezen dat blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de verplichte legerdienst geldt voor Oekraïense burgers van 20 tot 26 jaar oud, zodat dit nog niet voor verzoeker, bijna 18 jaar oud, geldt en zijn vrees dienaangaande derhalve hoe dan ook niet als actueel en gegrond beschouwd kan worden. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker met het oog op een eventuele toekomstige oproep weliswaar gewag maakt van het feit dat hij gewetensbezwaren heeft, maar dat hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er werkelijk sprake is van een diepgewortelde afkeer van geweld die hem desgevallend zou beletten zijn militaire dienstplicht te vervullen. De commissaris-generaal besluit dat er niet kan geconcludeerd worden dat er bij verzoeker sprake is van een diepgewortelde pacifistische overtuiging die de basis vormt voor een grondige vrees voor vervolging bij een hypothetische, toekomstige oproep voor militaire dienstplicht. Wat verzoekers vrees betreft om in geval van een oproeping onder dwang een document te moeten ondertekenen dat hem vervolgens zou verplichten om als "vrijwilliger" aan het front te moeten gaan strijden, zelfs indien hij voor alternatieve dienstplicht in aanmerking zou komen, wordt gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat geen dienstplichtigen werden ingezet voor deelname aan de gevechten en dat ze vanaf november 2016 ook niet meer actief waren in conflictzones. Negens uit de informatie, die gebaseerd is op diverse en uitgebreide bronnen en monitoring, blijkt, aldus de commissaris-generaal, dat de regels bij dienstplicht en alternatieve dienst niet werden gerespecteerd en dat men dienstplichtigen onder dwang toch nog naar het front zou sturen. Verzoekers hierover geuite vrees kan dan ook niet weerhouden worden, zo luidt de beslissing.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat de actuele veiligheidssituatie in de regio Zjytomir waarvan verzoeker afkomstig is, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Verzoekers neergelegde reispaspoort tot slot bevat, zo wordt verder opgemerkt, uitsluitend identiteits- en reisgegevens die niet betwist worden. Het stuk is derhalve, zo stelt de commissaris-generaal, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

3.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens bevindingen echter geenszins weerlegt, noch ontkracht.

3.2. In zoverre verzoeker, die in zijn verzoekschrift o.a. op algemene, niet onderbouwde wijze opmerkt dat "De opmerking van het CGVS dat de dienstplicht in Oekraïne start neemt vanaf leeftijd van 20 jaar is correct. Maar er wordt geen rekening te worden gehouden dat er voorbereidende procedures bestaan en dat een persoon die vlak bij zijn dienstplicht staat niet meer het land kan verlaten", de objectieve en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier op zeer algemene wijze betwist en bekritiseert, laat hij geheel na zelf informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3. Waar verzoeker "Voor verdere uiteenzetting verwijst (...) naar de uiteenzetting in verzoekschrift van zijn moeder mevrouw S.O.", wijst de Raad op hetgeen in haar beroep(sprocedure) bij de Raad in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming werd beschikt (RvV 220 051), met name:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen en een vrees omwille van haar werk als immobilienmedewerker. Verzoekster verklaart dat agenten van de SBU (Oekraïense veiligheidsdiensten) nog steeds naar haar informeren bij haar ouders en burens.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 183 641 van 9 maart 2017 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar gezin ernstige problemen hebben gekend in Oekraïne en dat ze niet in concreto aantoonde dat zij het slachtoffer zijn of kunnen worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 september 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 198 724 van 25 januari 2018.

Ter ondersteuning van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af -zo verklaart ze o.a. dat zij de scheiding heeft aangevraagd van haar ex-man en dat ze vreest dat haar zoon zal ontvoerd worden om haar te chanteren- en ze legt volgende documenten neer: haar paspoort en haar rijbewijs.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): "Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk." Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld en besloten dat de door haar aangehaalde problemen in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst, Oekraïne, niet aannemelijk of geloofwaardig zijn en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar ²huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig verzoeken om internationale bescherming.

Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoekster kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing(en) inzake een eerder verzoek om internationale bescherming (cf. RvS 15 september 2004, nr. 134.977). In die mate verzoeksters verzoekschrift grotendeels bestaat uit het herhalen van grieven die zij eerder aanhaalde in haar verzoekschrift in het kader van haar beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, o.a. waar zij meermaals verwijst naar de oproepingsbrieven van de SBU die zij bij haar vorig verzoek om internationale bescherming neerlegde, maant de Raad verzoekster(s raadsman) aan arrest nr. 198 724 van 25 januari 2018 nog eens grondig na te lezen.

Waar verzoekster thans oppert dat "Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk", stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van enige tegenstrijdigheid. Het is dan ook een volstrekt raadsel waar verzoekster dit ziet/leest en haar argumentatie dienaangaande is dan ook niet dienstig of nuttig.

Voor zover verzoekster voorts zeer algemeen wijst, zonder enige informatie bij te brengen, op het feit dat "in hedendaagse Oekraïne nog steeds verscheidene zeer serieuze problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenscheidingen" (sic.), ontkracht, noch weerlegt zij met die algemene stelling geenszins de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, met name het feit dat de actuele situatie in Berdichev, regio Zhitomir, op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet met concrete en valabele gegevens aan dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

Een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter algemeen naar de (mensenrechten)situatie in Oekraïne te verwijzen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In de mate verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3.4. Verzoekers algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt niet en verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de actuele situatie in zijn regio van herkomst, de Oekraïense regio Zytomir, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 november 2018, voert verzoekende partij aan dat in haar land van herkomst er thans een staat van beleg is afgekondigd en dat derhalve zij, aangezien zij 18 jaar is, zal opgeroepen worden om haar dienstplicht te vervullen. Verzoekende partij wijst er op dat het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat zij nog te jong is voor dienstplicht, niet opgaat, gelet op de staat van beleg die is afgekondigd waardoor jongens vanaf de leeftijd van 18 kunnen opgeroepen worden. Op de vraag of zij daar informatie kan van indienen, is verzoekende partij van oordeel dat dit een algemeen bekend feit is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partij ter zitting laat gelden dat Oekraïne thans in staat van beleg is en dat zij, gelet op het feit dat zij achttien jaar oud is, als achttienjarige zal of kan worden opgeroepen om haar dienstplicht te vervullen, dient te worden vastgesteld dat zij geheel nalaat om haar beweringen dienaangaande met enig concreet en objectief begin van bewijs te staven. Indien, zoals verzoekende partij beweert, het een algemeen bekend feit is dat heden in Oekraïne een staat van beleg van kracht is en dat dit als gevolg heeft dat personen vanaf de leeftijd van 18 jaar oud kunnen worden opgeroepen om hun dienstplicht te vervullen, is hier zeker en vast objectieve informatie over voorhanden, doch verzoekende partij verzuimt geheel deze argumentatie met enige informatie te staven.

Verzoekende partij slaagt er met haar algemene, niet in het minst onderbouwde bewering geenszins in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld:

“Ten derde haalde u op de DVZ en in het persoonlijke onderhoud ook nog aan dat u vreest bij terugkeer uw militaire dienstplicht te moeten doen en naar het conflictgebied in Oekraïne te worden gestuurd om er te strijden. U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken dat er omwille van deze redenen daadwerkelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Vooreerst moet er gewezen worden op het feit dat u gezien uw leeftijd hoe dan ook nog niet onderworpen bent aan de dienstplicht in Oekraïne.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de legerdienst geldt voor Oekraïense burgers van 20 tot 26 jaar (Cedoca, COI Focus: Ukraine, Service militaire, service alternatif, Situation actuelle, 2 mei 2016). Bijgevolg geldt de verplichte legerdienst wegens uw leeftijd nog niet voor u. De vrees die u in dit verband uitte, kan bijgevolg hoe dan ook niet als actueel en gegrond beschouwd worden.

Volledigheidshalve kan er toch nog op gewezen worden dat u met het oog op een eventuele toekomstige oproep weliswaar gewag maakt van het feit dat u gewetensbezwaren heeft, maar dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er werkelijk sprake is van een diepgewortelde afkeer van geweld die u desgevallend zou beletten uw militaire dienstplicht te vervullen.

U verklaarde dat uw gewetensbezwaardheid gebaseerd is op uw pacifisme (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat dit pacifisme alvast niet voortkomt uit een specifieke geloofsovertuiging. U verklaarde aanvankelijk bij de DVZ deel uit te maken van de Kerk van de zevendedagsadventisten (DVZ, Verklaring, rubriek 9). Uit het onderhoud bij het CGVS bleek echter dat u wel in God gelooft, maar dat u zich nog niet ziet niet als lid van de Kerk van de zevendedagsadventisten. U legde immers uit dat u nog niet heeft beslist of u dit geloof aanhangt en dat u hierover ook nog niet heeft nagedacht (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, pp. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt dan ook allerm minst dat uw pacifisme zou voortkomen uit de specifieke geloofsvisie van de Kerk van de zevendedagsadventisten.

Toen verder werd doorgevraagd over uw pacifistische overtuigingen, getuigden uw antwoorden overigens al evenmin van een diepgaande en duurzame reflectie, maar kwam vrijwel uitsluitend een vrees om naar het front gestuurd te worden naar voren. Zo kwam u niet verder dan oppervlakkig aan te geven dat “u niemand kunt vermoorden” (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 7 en p. 9), wat een principe is dat veel mensen zullen onderschrijven, inclusief vele militairen. Toen nog gepeild werd naar uw mening over het recht op verdediging wanneer een land wordt aangevallen, gaf u eerst aan dat u zich nog niet had verdiept in de kwestie (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 9). Vervolgens legde u nog uit dat voor de verdediging van een land het leger bestaat, en dat het niet uw probleem is om het leger te bevolken, maar wel dat van het land (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, pp. 9-10). Uit deze antwoorden blijkt dan ook allerm minst dat u een ruimere visie of een opinie heeft ontwikkeld omtrent de inzet van militaire middelen of omtrent hoe een land zijn integriteit behoort te verdedigen, terwijl men een dergelijke visie wel kan verwachten van iemand die een diepgewortelde pacifistische overtuiging heeft. Uw antwoorden geven daarentegen eerder blijk van desinteresse over het thema en zijn allerm minst overtuigend.

Daarnaast bevatten uw verklaringen nog verdere tegenindicaties voor wat betreft deze beweerde vrees voor de militaire dienstplicht op basis van een pacifistische overtuiging. Zo bleek dat u zich nauwelijks had geïnformeerd over de voorwaarden voor dienstplicht in Oekraïne, meer bepaald over de leeftijd. U antwoordde in eerste instantie wel correct dat jongens vanaf 20 jaar kunnen worden opgeroepen, maar voegde eraan toe dat niet zeker te weten (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 7). Mocht u werkelijk een grote vrees hebben om opgeroepen te worden voor uw militaire dienstplicht, kan men van u toch verwachten dat u zich met enige precisie zou geïnformeerd hebben over de leeftijd waarop men in Oekraïne kan opgeroepen worden en, met andere woorden, over wanneer u hier eventueel voor in aanmerking zou kunnen komen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de mogelijke verplichte dienstplicht duidelijk als ondergeschikt beschouwt aan de redenen die verband houden met uw moeders problemen, hetgeen uw voorgehouden vrees voor de dienstplicht verder relativeert. Zo haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud de reden van dienstplicht in eerste instantie niet aan toen u gevraagd werd alle redenen op te sommen, ook niet toen u meteen erna voor de eerste keer gevraagd werd of er nog andere redenen waren (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 5). Verder is het ook tekenend dat wanneer u diepgaander bevraagd werd naar de redenen voor uw gewetensbezwaren, u tot twee keer toe na een kort antwoord er direct op wees dat de belangrijkste reden in feite de problemen van uw moeder waren (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 7 en p. 8).

Op basis van bovenstaande elementen dient besloten te worden dat er niet kan geconcludeerd worden dat er bij u sprake is van een diepgewortelde pacifistische overtuiging die de basis vormt voor een grondige vrees voor vervolging bij een hypothetische, toekomstige oproep voor militaire dienstplicht. Zij nog opgemerkt dat voor zover u zich in de toekomst toch zou aansluiten bij het geloof van de Kerk van de zevendedagsadventisten, dient te worden opgemerkt dat de Oekraïense wet voorziet in alternatieve dienstplicht, zoals ook blijkt uit de informatie die is bijgevoegd aan uw administratieve dossier (zie boven geciteerd COI-Focus: Service militaire, service alternatif. Situation actuelle).

Wat tot slot uw vrees betreft om in geval van een oproeping onder dwang een document te moeten ondertekenen dat u vervolgens zou verplichten om als “vrijwilliger” aan het front te moeten gaan strijden, zelfs indien u voor alternatieve dienstplicht in aanmerking komt (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 25.06.2018, p. 7, 8 en 9), dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en

die aan uw dossier werd toegevoegd (het reeds geciteerde Service militaire, service alternatif en Cedoca, COI-Focus: Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim, 8 december 2017), blijkt dat geen dienstplichtigen werden ingezet voor deelname aan de gevechten en dat ze vanaf november 2016 ook niet meer actief waren in conflictzones. Negens uit de informatie, die gebaseerd is op diverse en uitgebreide bronnen en monitoring, blijkt dat de regels bij dienstplicht en alternatieve dienst niet werden gerespecteerd en dat men dienstplichtigen onder dwang toch nog het front zou sturen. U hierover geuite vrees kan dan ook niet weerhouden worden.”

Verzoekende partij brengt evenmin concrete en valabele argumenten aan die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 november 2018 waar wordt opgemerkt dat *“In zoverre verzoeker, die in zijn verzoekschrift o.a. op algemene, niet onderbouwde wijze opmerkt dat “De opmerking van het CGVS dat de dienstplicht in Oekraïne start neemt vanaf leeftijd van 20 jaar is correct. Maar er wordt geen rekening te worden gehouden dat er voorbereidende procedures bestaan en dat een persoon die vlak bij zijn dienstplicht staat niet meer het land kan verlaten”, de objectieve en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier op zeer algemene wijze betwist en bekritiseert, laat hij geheel na zelf informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”*

Verzoekende partij laat geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die de in de voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat het beroep dat de moeder van verzoekende partij instelde tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, verworpen werd bij 's Raads arrest nr. 212 914 van 26 november 2018.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS